

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทที่ 4 นี้ได้แบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มประชากรที่ศึกษา ส่วนที่สองเป็นการพิสูจน์สมมติฐานในการวิจัย

ก. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มประชากรที่ศึกษา

ประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นกลุ่มผู้ชมที่รับชมละครโทรทัศน์เป็นประจำ มีความถี่ในการรับชมละครโทรทัศน์อย่างน้อยสัปดาห์ละ 5 วันขึ้นไป มีทั้งหมด 425 คน ลักษณะทั่วไปของประชากรที่ศึกษามีดังนี้

ในเรื่องเกี่ยวกับเพศผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่ศึกษาเป็นเพศชายจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 เป็นเพศหญิงจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 68.7 และในเรื่องเกี่ยวกับอายุพบว่า ประชากรที่ศึกษามีอายุน้อยกว่า 20 ปี มีจำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 34.8 มีอายุ 20 - 29 ปี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 มีอายุ 30 - 39 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 มีอายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 และในเรื่องสถานภาพสมรสพบว่า ประชากรที่ศึกษาที่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 337 คน คิดเป็นร้อยละ 79.3 สถานภาพสมรสมีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 สถานภาพหย่า มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 สถานภาพหย่า มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

และในเรื่องระดับการศึกษาพบว่า ประชากรที่ไม่ได้รับการศึกษามีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 ประชากรที่ได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.1 - ป.6) มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 ประชากรที่ได้รับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ปลาย มีจำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 30.4 ประชากรที่ได้รับการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 11.3 ประชากรที่ได้รับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีจำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 43.1 ประชากรที่ได้รับการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4

และในเรื่องเกี่ยวกับอาชีพพบว่า ประชากรที่ศึกษา มีอาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 อาชีพครู/อาจารย์โรงเรียน/วิทยาลัย มีจำนวน 23 คน คิด

เป็นร้อยละ 5.4 อาชีพนักวิชาการ มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 อาชีพข้าราชการ มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 อาชีพแพทย์ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 อาชีพพยาบาล มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 อาชีพตำรวจชั้นสัญญาบัตร มีจำนวน 9 นาย คิดเป็นร้อยละ 2.1 อาชีพสถาปนิก มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 อาชีพนักธุรกิจ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 อาชีพตำรวจชั้นประทวน มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2 อาชีพพ่อบ้าน/แม่บ้าน มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 อาชีพนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 40 อาชีพเจ้าของกิจการค้าปลีก มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 อาชีพแม่ค้าหาบเร่/แผงลอย มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 อาชีพลูกจ้างใช้แรงงานทั่วไป มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 อาชีพนักบิน มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ไม่ระบุอาชีพมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.2

และในเรื่องเกี่ยวกับรายได้พบว่า ประชากรที่ศึกษามีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท มีจำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 65.6 รายได้ 10,001 - 30,000 บาท มีจำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 รายได้ 30,001 บาท ขึ้นไป มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และในเรื่องเกี่ยวกับสถานภาพทางชนชั้นพบว่า ประชากรที่ศึกษามีสถานภาพทางชนชั้นระดับต่ำ มีจำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 มีสถานภาพทางชนชั้นระดับสูง มีจำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 และมีประชากรที่ไม่ได้สามารถกำหนดชนชั้นได้ มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

ตารางที่ 1 แสดงลักษณะของกลุ่มประชากรที่ศึกษา

ลักษณะของประชากรที่ศึกษา		จำนวน (คน)	%
เพศ	ชาย	133	31.3
	หญิง	292	68.7
	รวม	425	100

ลักษณะของประชากรที่ศึกษา		จำนวน (คน)	%
อายุ	น้อยกว่า 20 ปี	148	34.8
	20 - 29 ปี	156	36.7
	30 - 39 ปี	92	21.6
	40 ปีขึ้นไป	29	6.9
	รวม	425	100
สถานภาพสมรส	โสด	337	79.3
	สมรส	80	18.8
	หย่า	2	0.5
	หม้าย	6	1.4
	รวม	425	100
ระดับการศึกษา	ไม่ได้รับการศึกษา	1	0.2
	ประถมศึกษา	24	5.6
	มัธยมศึกษา	129	30.4
	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	48	11.3
	ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	183	43.1
	สูงกว่าปริญญาตรี	40	9.4
	รวม	425	100
อาชีพ	อาจารย์มหาวิทยาลัย	5	1.2
	ครู/อาจารย์/โรงเรียน/วิทยาลัย	23	5.4
	นักวิชาการ	18	4.3
	ข้าราชการ	55	12.9
	แพทย์	2	0.5
	พยาบาล	2	0.5
	ตำรวจชั้นสัญญาบัตร	9	2.1
	สถาปนิก	3	0.7
	นักธุรกิจ	2	0.5
	ตำรวจชั้นประทวน	1	0.2

ลักษณะของประชากรที่ศึกษา		จำนวน (คน)	%
อาชีพ	พ่อบ้าน/แม่บ้าน	3	0.7
	นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา	170	40
	เจ้าของกิจการค้าปลีก	5	1.2
	แม่ค้าหาบเร่/แผงลอย	54	12.7
	ถูกจ้างใช้แรงงานทั่วไป	40	9.4
	นักบิน	32	7.5
	ไม่ระบุอาชีพ	1	0.2
	รวม	425	100
รายได้	รายได้น้อยกว่า 10,000 บาท	279	65.6
	รายได้ 10,001- 30,000 บาท	120	28.2
	รายได้ 30,001 ขึ้นไป	26	6.2
	รวม	425	100
สถานภาพทางชนชั้น	ระดับสูง	201	47.3
	ระดับต่ำ	221	52.0
	ไม่จำแนก	3	0.7
	รวม	425	100

ข. การพิสูจน์สมมติฐาน

ในการพิสูจน์สมมติฐานผู้วิจัยใช้ตัวแปรดังต่อไปนี้ บทบาทการแสดง
สถานภาพทางชนชั้น อายุ เพศ การศึกษา และรายได้ จากกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาได้ทั้งหมด
425 คน แบ่งแยกออกตามคุณลักษณะต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่รับชมละครโทรทัศน์ในเขต
กรุงเทพมหานคร โดยได้แบ่งการวิเคราะห์ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ จำนวน 425 คนนั้น เป็นผู้ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูง 201 คน คิดเป็นร้อยละ 47.3 มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำ 221 คน คิดเป็นร้อยละ 52.0 และไม่สามารถระบุชนชั้นได้ เนื่องจากไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในขั้นตอนการวิเคราะห์ผล จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

ตารางที่ 2 แสดงความถี่ของสถานภาพทางชนชั้น

สถานภาพทางชนชั้น	จำนวน	%
ระดับสูง	201	47.3
ระดับต่ำ	221	52.0
ไม่สามารถจำแนกได้	3	0.7
รวม	425	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ จำนวน 425 คน เป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 15-39 ปี จำนวน 396 คน คิดเป็นร้อยละ 93.2 และอยู่ในช่วงอายุมากกว่า 40 ปี จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8

ตารางที่ 3 แสดงความถี่ของอายุ

อายุ	จำนวน	%
15 - 39 ปี	396	93.2
มากกว่า 40 ปี	29	6.8
รวม	425	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์จำนวน 425 คน เป็นเพศชาย จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3 เป็นเพศหญิงจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 68.7

ตารางที่ 4 แสดงความถี่ของเพศ

เพศ	จำนวน	%
ชาย	133	31.3
หญิง	292	68.7
รวม	425	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูง จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 52.3 และเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาค่ำ จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5

ตารางที่ 5 แสดงความถี่ของระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ระดับสูง	223	52.3
ระดับต่ำ	202	47.5
รวม	425	100

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 และเป็นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำ จำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 65.5

ตารางที่ 8 แสดงความถี่ของรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
รายได้สูง	146	34.5
รายได้ต่ำ	279	65.5
รวม	425	100

การวิจัยเรื่อง ทักษะของผู้ชมที่มีต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายในละครโทรทัศน์ในกรุงเทพมหานคร ได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัย 6 ข้อ ดังนี้ 1. ผู้ชมละครโทรทัศน์จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้แสดงบทร้าย 2. ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า 3. ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า 4. ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง 5. ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า 6. ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า

จากการศึกษาสามารถแสดงเป็นตารางการพิสูจน์สมมติฐาน ได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ผู้ชมละครโทรทัศน์จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่า
ผู้แสดงบทร้าย

ตารางที่ 7 ทัศนคติของผู้ชมต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้าย

บทบาทการแสดง	ทัศนคติของผู้ชม		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ผู้แสดงบทดี	261 (61.4)	164 (38.6)	425 (100)
ผู้แสดงบทร้าย	137 (32.2)	288 (67.8)	425 (100)

จากตารางการคิดค่าร้อยละ เพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่มีต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ จำนวน 425 คน มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีจำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 61.4 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 38.6 ผู้ชมละครโทรทัศน์จำนวน 425 คน มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย จำนวน 288 คน คิดเป็นร้อยละ 67.8

เมื่อนำทัศนคติเชิงบวกที่ผู้ชมละครโทรทัศน์มีต่อผู้แสดงบทดีและบทร้ายมาเปรียบเทียบกัน จะเห็นได้ว่าผู้ชมละครโทรทัศน์จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้แสดงบทร้าย ในระดับที่แตกต่างกันมาก ในหน่วยของร้อยละ 29.2 และเมื่อเทียบกับทัศนคติเชิงลบของผู้แสดงบทดีและบทร้าย จะเห็นได้ว่าผู้ชมละครโทรทัศน์มีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้แสดงบทดี โดยมีระดับความแตกต่างกันมาก ในหน่วยของร้อยละ 29.2 เช่นกัน เพราะฉะนั้น ผลที่ได้รับจากกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้แสดงบทร้าย เนื่องจากว่าผู้แสดงบทดีมีการกระทำที่ได้รับการกล่าวขวัญ ชื่นชม ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากผู้ชมอยู่เสมอ จากบทบาทการแสดงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้แสดงบทดีสวมบทบาทอยู่นั้นจะเป็นตัวที่แสดงความคิดความเชื่อ ค่านิยมที่ฝังามของบุคคลนั้น เป็นผู้ที่ถ่ายทอดด้านดีงามของ

วัฒนธรรมความเชื่อของสังคม ผู้ชมละครโทรทัศน์จึงมีทัศนคติในเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้แสดงบทร้าย

ดังนั้น สมมติฐานที่ตั้งไว้จึงได้รับการยืนยันว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้แสดงบทร้าย

สมมติฐานที่ 2 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า

สมมติฐานข้อนี้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตาราง คือ ตารางที่ 8.1 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่าหรือไม่ ตารางที่ 8.2 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่าหรือไม่

สมมติฐานที่ 2 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า
ตารางที่ 8.1 ทัศนคติของผู้ชมที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าและต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทดี

สถานภาพทางชนชั้น	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทดี		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ระดับสูง	125 (56.56)	96 (43.44)	221 (100)
ระดับต่ำ	133 (66.17)	68 (33.83)	201 (100)
รวม	258 (61.14)	164 (38.86)	422 (100)

จากตารางที่ 8.1 พบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 56.56 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดีคิดเป็นร้อยละ 43.44 ส่วนผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 66.17 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดีคิดเป็นร้อยละ 33.83 จากการคิดว่าร้อยละ เพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงและต่ำ สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีอยู่ในระดับน้อยกว่า คิดเป็นร้อยละ 56.56 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 66.17 ซึ่งทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าและต่ำกว่าแตกต่างกันน้อยในหน่วยของร้อยละ 9.61 ทั้งนี้จากการวิจัยภาคสนาม (Observer Observation) ผู้วิจัยได้ไปสังเกตที่สถานที่จริง “งานแสดงคอนเสิร์ตลานเพลิน 7 สี” ที่นักแสดงบทดี (พระเอก-นางเอก) มาร้องเพลง กลุ่มผู้จะไปชมคอนเสิร์ตและรุ่มล้อมนักแสดงเหล่านั้นจะเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า เป็นกลุ่มผู้ชมที่มีรายได้และระดับการศึกษาน้อย จะหาความบันเทิงใจโดยการใช้เวลาว่างของตน ไปดูคอนเสิร์ตของดาราที่ตนเองชื่นชอบ จึงทำให้มีทัศนคติในเชิงบวกต่อนักแสดงบทดีมาก และแสดงความชื่นชมต่อดาราที่ตนชอบเป็นอย่างมาก

เพราะฉะนั้นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีน้อยกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า

ดังนั้นสมมติฐานที่ตั้งไว้จึงไม่ได้รับการยืนยันว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 2 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า

ตารางที่ 8.2 ทัศนคติของผู้ชมที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าและต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทร้าย

สถานภาพทางชนชั้น	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทร้าย		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ระดับสูง	62 (28.05)	159 (71.95)	221 (100)
ระดับต่ำ	73 (36.32)	128 (63.68)	201 (100)
รวม	135 (31.99)	287 (68.01)	422 (100)

จากตารางที่ 8.2 พบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 28.05 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 71.95 ส่วนผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 36.32 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 63.68 จากการคิดค่าร้อยละเพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าและต่ำกว่า สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายอยู่ในระดับน้อยกว่า คิดเป็นร้อยละ 28.05 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 36.32 ซึ่งทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าและโทรสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า มีความแตกต่างกันน้อยในหน่วยของร้อยละ 8.27

เพราะฉะนั้นผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายน้อยกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า ซึ่ง

สามารถอธิบายได้จากการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยในขณะที่เก็บแบบสอบถามที่ถามกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามว่าทำไมถึงรู้สึกชอบหรือเกลียดนักแสดงที่เล่นบทร้ายได้ร้ายจริง ผู้ตอบแบบสอบถามที่อยู่ในกลุ่มผู้ชมที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำจะตอบเป็นแนวเดียวกันว่า “เล่นได้สะใจดีน่าคบ” ซึ่งแสดงออกถึงความรุนแรงในการใช้อารมณ์ โดยไม่ได้คิดพิจารณาว่าเป็นเพียงแค่บทละคร แต่ก็มักจะชอบให้นักแสดงที่รับบทร้ายอยู่นั้นรับบทร้ายไปตลอดเพราะรู้สึกว่าชอบที่เล่นบทร้ายได้ถูกใจตน ซึ่งนักแสดงบทร้ายเองก็กลัวว่าคนจะติคภาพพจน์บทร้ายของตนไปตลอด โดยบางคนไม่สามารถจะเปลี่ยนไปรับบทผู้แสดงดีได้ เช่นที่นักแสดงบทร้าย คุณสุวัจน์ ไชยมุกสิก คุณรัชชก พูลผลิน ได้ให้สัมภาษณ์ในรายการวิก 07 วันเสาร์ที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2539 ว่า “ตนเองเคยได้รับบทแสดงเป็นนางเอกต่อมาเมื่อเปลี่ยนบทที่แสดงเป็นตัวร้าย ก็ไม่สามารถที่จะกลับไปรับบทนางเอกได้อีก เรียกว่าอย่าหวังเลย ซึ่งการรับบทร้ายนั้นผู้จัดละครได้ดูแล้วว่า บุคลิก การพูดจาและน้ำเสียงของตนเองนั้นคงต้องออกภาพพจน์ไปในทางร้าย ถ้าจะให้ไปเป็นนางเอกเรียบร้อยน่ารักคนดูจะไม่ชอบ” เช่นที่นักแสดงบทร้าย คุณนาตยา จันทร์รุ่ง ได้ให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์เคลิวิสต์ถึงเรื่องที่ถูกผู้ชมโจมตีด้วยสงครามประสาท มีทั้งโทรศัพท์โรจจิต และสีหน้าของผู้ชมที่แสดงความขำเย้ยเมื่อพบเจอเธอ ซึ่งคุณนาตยาเองก็ยอมรับว่าเสียสุขภาพจิตมากเมื่อเจอกับเหตุการณ์เช่นนี้จากแฟนละคร ซึ่งผู้ชมที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำจะรู้สึกชอบนักแสดงบทร้ายเหล่านี้ไปในตัวด้วย และจากงานวิจัยเรื่องการรับรู้ความจริงในสังคมที่กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ความจริงในสังคม การรับรู้จะถูกกระตุ้นด้วยสิ่งเร้า ซึ่งคือนักแสดงบทร้ายที่แสดงได้ถูกอารมณ์ของผู้ชมเหล่านั้น ซึ่งแฝงความรุนแรงไว้ภายใต้จิตสำนึกของผู้ชมที่มีการศึกษาน้อยและรายได้ต่ำ จะมีความกดดันอยู่ภายในจิตใจเมื่อถูกกระตุ้นจะรู้สึกชอบและจดจำได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่มีสถานภาพทางชนชั้นสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีสถานภาพทางชนชั้นต่ำกว่า

**สมมติฐานที่ 8 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดง
บทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า**

สมมติฐานข้อนี้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตาราง คือ ตารางที่ 9.1 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่าหรือไม่ ตารางที่ 9.2 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่าหรือไม่

**สมมติฐานที่ 3 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่อายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้
แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า**

ตารางที่ 9.1 ทัศนคติของผู้ชมที่มีอายุมากกว่าและน้อยกว่าต่อผู้แสดงบทดี

อายุ	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทดี		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
15 - 39 ปี	243 (61.36)	153 (38.69)	396 (100)
มากกว่า 40 ปี	18 (62.07)	11 (37.93)	29 (100)
รวม	261 (61.41)	164 (38.59)	425 (100)

จากตารางที่ 9.1 พบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 61.36 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 38.69 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 62.07 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 37.93 จากการคิดค่า

ร้อยละเพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติเชิงบวกของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่าและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า ต่อผู้แสดงบทดีสรุปได้ว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 61.36 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 62.07 ซึ่งทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่าและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่า มีความแตกต่างกันในหน่วยของร้อยละน้อยมาก เพียงแค่ 0.71 ซึ่งถือว่าไม่มีความแตกต่าง

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีในกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ขึ้นอยู่กับอายุ

สมมติฐานที่ 3 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่อายุมากกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า

ตารางที่ 9.2 ทัศนคติของผู้ชมที่มีอายุมากกว่าและน้อยกว่าต่อผู้แสดงบทร้าย

อายุ	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทร้าย		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
15 - 39 ปี	135 (34.09)	261 (65.91)	396 (100)
มากกว่า 40 ปี	10 (34.48)	19 (65.52)	29 (100)
รวม	145 (34.12)	280 (65.88)	425 (100)

จากตารางที่ 9.2 พบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 34.09 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 65.91 ส่วนผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่า มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 34.48 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 65.52 จากการ

คิดค่าร้อยละเพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติเชิงบวกของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมาก และทัศนคติเชิงบวกของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่าต่อผู้แสดงบทร้ายสรุปได้ว่าไม่มี ความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่มีอายุน้อยกว่ามีทัศนคติเชิงบวก ต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 34.09 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่ามีทัศนคติเชิง บวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 34.48 ซึ่งทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ ชมละคร โทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่าและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่า มีความแตกต่างกัน ในหน่วยของร้อยละน้อย เพียงแค่ 0.39

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายในกลุ่มตัวอย่างจึงไม่ขึ้นอยู่กับ อายุทั้งนี้อาจเนื่องมาจากละคร โทรทัศน์ในปัจจุบัน ได้ขยายโอกาสให้กับผู้ชมละคร โทร ทัศน์ทุกวัย สามารถรับชมในแนวเดียวหรือระดับเดียวกันได้ รวมทั้งสื่อสารมวลชนได้ตีแผ่ภาพลักษณ์ของตัวละครน่าสนใจในเรื่องสิ่งพิมพ์หลายรูปแบบ ทำให้ผู้ชมละครโทรทัศน์ทุก วัยสามารถเข้าถึงและติดตามข่าวความเคลื่อนไหวของนักแสดงได้อย่างกว้างขวางทำให้เกิด การแลกเปลี่ยนทัศนคติและพูดคุยกันได้ทุกวัยในเรื่องบทบาทการแสดงของนักแสดง ทั้งใน เรื่องส่วนตัวของนักแสดงและบทบาทที่แสดงในแต่ละเรื่อง จึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างกัน ในเรื่องของทัศนคติที่มีต่อนักแสดง

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุมากกว่า จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีและบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีอายุน้อยกว่า

สมมติฐานที่ 4 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี และผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

สมมติฐานข้อนี้จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตาราง คือ ตารางที่ 10.1 เป็น การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละคร โทรทัศน์ที่เป็นเพศชายว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดง บทดีมากกว่าผู้ชมละคร โทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิงหรือไม่ ตารางที่ 10.2 เป็นการวิเคราะห์ ทัศนคติของผู้ชมละคร โทรทัศน์ที่เป็นเพศชายว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมาก กว่าผู้ชมละคร โทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิงหรือไม่

สมมติฐานที่ 4 ผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 10.1 ทัศนคติของผู้ชมที่เป็นเพศชายและเพศหญิงต่อผู้แสดงบทดี

เพศ	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทดี		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ชาย	71 (53.38)	62 (46.62)	133 (100)
หญิง	190 (65.07)	102 (34.93)	292 (100)
รวม	261 (61.1)	164 (38.59)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชาย มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 53.38 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 46.62 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 65.07 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 34.93 จากการคิดค่าร้อยละ เพื่อดูความแตกต่างของทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิงสรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีในระดับน้อยกว่า คิดเป็นร้อยละ 53.38 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิงมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 65.07 ซึ่งผลที่ได้มีความแตกต่างกันในระดับปานกลางในหน่วยร้อยละ 11.69 เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายน้อยกว่าทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนไหวง่าย มีความรู้สึกรักชอบที่จะแสดงออกง่ายกว่า ตรงข้ามกับเพศชายที่จะเก็บงำความรู้สึกได้มากกว่า รวมทั้งเพศหญิงจะชอบจินตนาการ มีความฝันความชอบในตัวเองแสดงมากกว่าดังงานวิจัยของ บำรุงสุข

สีอำไพ และคณะ และงานวิจัยของสัญญา สัญญาวิวัฒน์ จากการวิจัยแบบสังเกตผู้วิจัยได้ไปสถานที่จริงที่ลานเพลิน 7 สีคอนเสิร์ต พบว่าส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิงที่เข้าไปชมคอนเสิร์ตและจะอยู่ด้านหน้าเวที เพื่อรอสัมผัสและใกล้ชิดกับดาราคาที่ตนชื่นชอบ ซึ่งจะเป็นนักแสดงที่เป็นพระเอก นางเอก เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีทัศนคติที่แสดงความชื่นชอบต่อนักแสดงมากกว่าผู้ชาย

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

สมมติฐานที่ 4 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 10.2 ทัศนคติของผู้ชมที่เป็นเพศชายและเพศหญิงต่อผู้แสดงบทร้าย

เพศ	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทร้าย		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ชาย	43 (32.33)	90 (67.67)	133 (100)
หญิง	94 (32.19)	198 (67.81)	292 (100)
รวม	137 (32.24)	288 (67.76)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชาย มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 32.33 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 67.67 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง มีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 32.19 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 67.81 จากการคิดค่าร้อยละ เพื่อดูทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อนักแสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง สรุปได้ว่าไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละคร

โทรทัศน์ที่เป็นเพศชายมีทัศนคติเชิงบวกต่อนักแสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 32.33 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิงมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 32.19 ซึ่งทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายและผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง มีความแตกต่างกันน้อยมากเพียงแค่ 0.14

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ ที่เป็นเพศชายจึงไม่แตกต่างไปจากผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง จะเห็นได้ว่าเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติเชิงบวกต่อนักแสดงบทร้ายน้อยกว่านักแสดงบทร้ายอยู่มาก ซึ่งเป็นข้อเปรียบเทียบให้เห็นความชอบที่ผู้ชมมีต่อนักแสดงบทร้ายจะน้อยกว่านักแสดงบทร้ายอยู่มาก

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศชายจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่เป็นเพศหญิง

สมมติฐานที่ 5 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

สมมติฐานข้อนี้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตาราง คือ ตารางที่ 11.1 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาดังกล่าวหรือไม่ ตารางที่ 11.2 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาดังกล่าวหรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 5 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ตารางที่ 11.1 ทัศนคติของผู้ชมที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าและระดับการศึกษาต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทดี

การศึกษา	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทดี		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ระดับสูง	127 (56.95)	96 (43.05)	223 (100)
ระดับต่ำ	134 (66.34)	68 (33.66)	202 (100)
รวม	261 (61.41)	164 (38.59)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 56.95 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 43.08 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีคิดเป็นร้อยละ 66.34 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 33.66 จากการคิดค่าร้อยละเพื่อดูทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าและระดับการศึกษาต่ำกว่า สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีในระดับมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 66.34 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 56.95 ซึ่งผลที่ได้มีความแตกต่างกันน้อยในหน่วยของร้อยละ 9.39

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะน้อยกว่าทัศนคติเชิงบวกของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าระดับการศึกษาเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ชมละครโทรทัศน์มีความคิดพิจารณาได้ตรงอย่างมีเหตุผล สามารถแยกแยะระหว่างบทบาทการแสดงและตัวตนจริงของผู้แสดง ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจึงมีความชื่นชมอยู่ในระดับพอสมควร ไม่ได้คลั่งไคล้ชื่นชมต่อนักแสดงบทดี พระเอก/นางเอก มากมาย จากการสัมภาษณ์ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะไม่ไปตามขอลายเซ็นดารานักแสดง บทนำเหล่านั้นและจากการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมที่ผู้วิจัยได้ไปที่สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 สีได้ซักถามผู้ชมที่มานั่งคอยเพื่อขอถ่ายรูปและขอลายเซ็นดารานักแสดงที่ตนชื่นชอบโดยจะมารอตั้งแต่ตีห้า ทั้งนี้การแสดงจะเริ่มเวลา 12.00 น. ผู้ชมเหล่านี้จะมีระดับการศึกษาต่ำคือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-4 เท่านั้น

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 5 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

ตารางที่ 11.2 ทัศนคติของผู้ชมที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าและระดับการศึกษาต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทร้าย

การศึกษา	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทร้าย		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
ระดับสูง	63 (28.25)	160 (71.75)	223 (100)
ระดับต่ำ	74 (36.63)	128 (63.39)	202 (100)
รวม	137 (32.24)	288 (67.76)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 28.25 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 71.75 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 36.63 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 63.39 จากการคิดว่าร้อยละเพื่อผู้ทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายในระดับมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 36.63 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 28.25 ซึ่งผลที่ได้มีความแตกต่างกันน้อยในหน่วยร้อยละ 8.38

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจึงน้อยกว่าทัศนคติเชิงบวกของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าจะชื่นชอบหรือแสดงออกต่อนักแสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า จากการสัมภาษณ์ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าจะรู้สึกชื่นชอบผู้แสดงบทร้ายในทางเกตุยตแต่จำได้แม่นว่าใครเล่นเป็นตัวร้าย จะชอบที่ว่าแสดงได้สะใจตนคือในความเกลียดนั้นแฝงไปด้วยความชอบที่คิดว่านักแสดงผู้นั้นเล่นได้สมใจตัวเองด้วย ตรงข้ามกับผู้ชมที่มีการศึกษาสูงกว่าจะรู้สึกชื่นชอบในระดับธรรมดาไม่ได้จำฝังใจว่าใครแสดงบทร้ายได้สมใจมากขนาดไหน รู้จักแยกแยะว่านี่คือบทบาทของการแสดงเท่านั้น

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

**สมมติฐานที่ 6 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดง
บทดีและผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า**

สมมติฐานข้อนี้จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตาราง คือ ตารางที่ 12.1 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือไม่ ตารางที่ 12.2 เป็นการวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่า จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือไม่

สมมติฐานที่ 6 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า

ตารางที่ 12.1 ทัศนคติของผู้ชมที่มีรายได้สูงกว่าและต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทดี

รายได้	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทดี		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
สูง	86 (58.90)	60 (41.10)	146 (100)
ต่ำ	175 (62.72)	104 (37.28)	279 (100)
รวม	261 (61.41)	164 (38.59)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 58.90 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 41.10 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 62.72 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 37.28 จากการคิดค่าร้อยละเพื่อดูทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าและรายได้ต่ำกว่า

สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีในระดับมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 62.72 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดี คิดเป็นร้อยละ 58.90 ซึ่งผลที่ได้รับมีความแตกต่างกันน้อยในหน่วยร้อยละ 3.82 เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทดีของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่าจึงมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่า ซึ่งอธิบายได้ว่า กลุ่มผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า มีสภาพความเป็นอยู่ในชีวิตที่ต้องเผชิญกับปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่า ดังนั้นจึงมีความเห็นอกเห็นใจผู้แสดงบทดี ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการดำเนินเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าผู้แสดงบทดีจะต้องเผชิญปัญหาชีวิตและต้องต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ จึงมีความรู้สึกเห็นใจและชอบนักแสดงบทดีเหล่านั้นด้วย

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทดีมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 6 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า

ตารางที่ 12.2 ทัศนคติของผู้ชมที่มีรายได้สูงกว่าและต่ำกว่าต่อผู้แสดงบทร้าย

รายได้	ทัศนคติต่อผู้แสดงบทร้าย		รวม
	ทัศนคติเชิงบวก	ทัศนคติเชิงลบ	
สูง	46 (31.51)	100 (68.49)	146 (100)
ต่ำ	91 (32.62)	188 (67.338)	279 (100)
รวม	137 (32.24)	288 (67.76)	425 (100)

จากตารางพบว่า ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 31.51 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 68.49 ผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 32.62 และมีทัศนคติเชิงลบต่อผู้แสดงบทร้ายคิดเป็นร้อยละ 67.38 จากการคิดค่าร้อยละ เพื่อดูทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าและรายได้ต่ำกว่า สรุปได้ว่ามีความแตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายในระดับมากกว่า คิดเป็นร้อยละ 32.62 และผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่ามีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้าย คิดเป็นร้อยละ 31.51 ซึ่งผลที่ได้รับมีความแตกต่างกันน้อยในหน่วยของร้อยละ 1.11

เพราะฉะนั้นทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า จึงมากกว่าทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อผู้แสดงบทร้ายของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่า ซึ่งอธิบายได้ว่ากลุ่มผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า นอกจากต้องเผชิญกับปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้ว ภายในจิตใจจึงมีความรู้สึกที่อยากตอบโต้แสดงออกถึงการต่อสู้กับปัญหาชีวิตด้วยวิธีการที่รุนแรงภายในจิตใจ จึงมีความรู้สึกชื่นชมผู้แสดงบทร้าย ซึ่งโดยมากจะสามารถกลั่นแกล้ง หรือตอบโต้ความไม่ยุติธรรมในสังคมได้มากกว่า

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้สูงกว่าจะมีทัศนคติเชิงบวกต่อผู้แสดงบทร้ายมากกว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีรายได้ต่ำกว่า

การวิเคราะห์คำถามในแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้แบ่งคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีต่อผู้แสดงบทดีและบทร้าย โดยแบ่งเป็นกลุ่มคำถาม 4 ส่วนดังนี้คือ

ส่วนที่ 1	คำถามข้อ 1-10	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายดีชาย
	คำถามข้อ 11-20	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายดีหญิง
	คำถามข้อ 21-30	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายร้ายชาย
	คำถามข้อ 31-40	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายร้ายหญิง
ส่วนที่ 2	คำถามข้อ 41-46	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายดีชายและหญิง
	คำถามข้อ 47-52	ทัศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายร้ายชายและหญิง

- ส่วนที่ 3 คำถามข้อ 53-56 ทศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายดี
 คำถามข้อ 57-60 ทศนคติที่มีต่อผู้แสดงฝ่ายร้าย
- ส่วนที่ 4 คำถามข้อ 61-70 เป็นข้อที่ให้เลือกระหว่างผู้แสดงฝ่ายดี
 และฝ่ายร้าย
- ส่วนที่ 5 คำถามข้อ 71-74 เป็นคำถามเปิดที่ผู้วิจัยจะเปิดโอกาสให้ผู้
 ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็น
 ส่วนตัวที่มีต่อนักแสดงบทดีและบทร้าย
 และบางท่านผู้วิจัยจะใช้วิธีสัมภาษณ์จาก
 ความรู้สึกที่มีต่อผู้แสดง

การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

ชอบมาก	5	คะแนน
ชอบพอสมควร	4	คะแนน
เฉย ๆ	3	คะแนน
ชอบน้อย	2	คะแนน
ไม่ชอบ	1	คะแนน

ผลการวิเคราะห์ที่ได้ สามารถดูทศนคติของผู้ชมละคร โทรทัศน์ที่มีต่อผู้
 แสดงบทดีชายและหญิง และผู้แสดงบทร้ายชายหญิง เป็นค่าเฉลี่ยได้ดังนี้คือ

ผู้แสดงบทดีชายได้ค่าเฉลี่ย 3.544

ผู้แสดงบทดีหญิงได้ค่าเฉลี่ย 3.545

ผู้แสดงบทร้ายชายได้ค่าเฉลี่ย 2.840

ผู้แสดงบทร้ายหญิงได้ค่าเฉลี่ย 3.232

จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของผู้แสดงบทดีทั้งชายและหญิงจะสูงกว่าผู้แสดงบทร้าย
 ชายและหญิง โดยผู้แสดงบทดีชายจะได้ค่าเฉลี่ย 3.54 ผู้แสดงบทร้ายชายจะได้ค่าเฉลี่ย 2.8
 แสดงให้เห็นว่าผู้ชมละครโทรทัศน์มีทัศนคติต่อผู้แสดงบทดีชายสูงกว่าผู้แสดงบทร้ายชายอยู่
 ที่ 0.7 และผู้แสดงบทดีหญิงได้ค่าเฉลี่ย 3.54 ผู้แสดงบทร้ายหญิง ได้ค่าเฉลี่ย 3.23 แสดงให้
 เห็นว่าผู้ชมละครโทรทัศน์มีทัศนคติต่อผู้แสดงบทดีหญิงสูงกว่าผู้แสดงบทร้ายหญิงอยู่ที่ 0.3